

Dos orfes sirians atrapats a Turquia

Primera part de la història d'Ahmed i Alin, que lliurarem en tres setmanes consecutives. Ahmed i Alin tenien 10 i 11 anys quan els seus pares van morir a Alep. Van fugir a Turquia, on ara es guanyen la vida: Ahmed recollint ferralla i Alin treballant en un taller de confecció. El seu somni és escapar-se, però no saben com fer-ho.

Claas Relotius
© Der Spiegel

Una matinada d'aquest estiu, Alin, de 13 anys, amb ulls de cansada, camina sola abans de l'alba pels carrers foscos de la ciutat turca de Mersin. El soroll de les sandàlies l'acompanya mentre avança pel barri de fàbriques, passant per davant d'edificis en ruïnes, quan els gossos encara dormen i encara no s'han encès els llums del carrer. Tot caminant, Alin canta una cançó esperançadora sobre dos nens que no tenen gaire esperança: dues criatures que han experimentat el pitjor, però que, malgrat tot, s'acaben salvant.

Hi havia una vegada dos infants, un nen i una nena –fa la lletra de la cançó– que ho havien perdut tot: els seus pares, casa seva i el seu país. Eren d'una ciutat antiga i, en esclatar una guerra al seu

país, van fugir a un reialme llunyà. Hi van trobar seguretat, però, mentre estaven al servei dels qui els protegien, se'ls obligava a treballar tant que l'esquena els va quedar encorbada i les mans els sagnaven. Van estar a punt de morir. Però un dia –“Al·là és gran”– van ser recompensats generosament pel seu patiment. Déu els va retornar el seu país i els va donar or i felicitat. Ara –segons fa la cançó, que abans aprenien els escolars des d'Al-Raqqa fins a Damasc– aquells dos infants es convertirien en el rei i la reina de Síria.

Alin canta amb una veu fina. Es fica en un carreró i, des de les entrades dels edificis a dreta i esquerra, se sent cada cop més fort l'estrèpit de centenars de màquines. Alin va alentint el pas a mesura que el soroll ofega la seva cançó. Finalment deixa de cantar, s'ajup per poder passar per sota d'una porteta i baixa de costat quinze escalons fins

que arriba a un soterrani humit i que no té finestres.

A dins, l'aire desprèn olor de suor. Del sostre n'emana llum de neó, que fa brillar dues dotzenes de cares tendres: dinou nenes i cinc nens, tots encara criatures. Alguns s'aguanten amb crossets i a tres els falta una cama. Estan arreglats com soldats quan un home els crida pel seu nom, vociferant en àrab “yalla, yalla” ('de pressa, de pressa!'), i els nens es posen a treballar. Alin s'asseu en un tamboret de plàstic davant d'una de les taules de fusta distribuïdes en files. Es posa un coixí a l'esquena, col·loca el peu esquerre en un pedal i arreplega una pila de roba. Agafa una samarreta negra, la posa a la màquina i comença a cosir: primer una costura, després dues, tres, quatre. Quan es torni a fer fosc als carrers d'aquesta ciutat turca de la riba del Mediterrani, n'haurà fet un miler.

Més tard aquell dia, després d'uns quants centenars de costures, li començaran a venir rampes al coll, a les natges i a les espatlles. Però no es queixarà, no dirà ni una paraula. Farà el que ha de fer. No serà fins que hagin passat onze o dotze hores que mirarà de reüll el petit rellotge de paret i pensarà en el seu germà, que ara comença un torn de nit tres-cents quilòmetres a l'est, en un dipòsit de ferralla de Gaziantep.

Encorbat i afamat

No es poden veure ni poden parlar, però Alin imagina Ahmed, uns quants centímetres més baixa que ella, enfilant-se per piles de ferralla i escombraries; un noi de 12 anys amb la roba tacada d'oli, els braços primis i les mans grosses. Alin s'imagina aquelles mans portant coses pesants: pneumàtics de cotxe i parts de motor. S'imagina com el seu germà Ahmed les recull peça a peça, les apilona en un carretó i l'arrossega, encorbat i afamat, al llarg de quilòmetres per la ciutat fins que li fan mal els ossos.

Quan després de catorze hores cosint Alin surt del soterrani, ja no canta cap cançó, només resa. Ajunta les mans, tanca els ulls i demana que vingui algú i la rescati igual que als dos nens de la cançó. Que els rescati a ella i al seu germà –fills de pares morts a la guerra–, que van fugir d'Alep i ara estan atrapats al sud de Turquia.

La història d'Ahmed i Alin és la d'un nen i una nena que van fugir de les bom-

El Temps

A la fàbrica tèxtil on treballa, l'Alin, de tretze anys, ajunta les mans i resa perquè algú vingui a rescatar-la. Ella i el seu germà van fugir d'Alep (Síria) i ara estan atrapatats al sud de Turquia.

bes de Síria i que ara lluiten per sobreviure al mercat negre d'Anatòlia, nens que somien una reina que es diu Merkel i una illa llunyana de nom Europa, però que no troben la manera d'arribar-hi; per als 1,5 milions de nens que han fugit de la guerra de Síria ja no hi ha un camí per sortir de Turquia.

Tots dos expliquen les seves històries separats l'un de l'altre, en temps i llocs diferents: en una fàbrica de roba ubicada en un soterrani de Mersin i als munts de ferralla de Gaziantep. Fan servir paraules simples, a vegades parlen fort i d'altres fluix. A vegades, els tremola la veu; d'altres, queden sense paraules. Expliquen les seves històries amb vivesa i honestat, com només pot fer la mainada.

El dia que va arribar la guerra era un dia d'estiu de fa dos anys. Ahmed i Alin, fills del propietari d'una bugaderia d'Alep, tenien 10 i 11 anys. Ahmed, un nen d'orelles grosses a qui agradava menjar regalèssia i preferia anar en bicicleta i jugar a futbol abans que resar. I Alin, una nena a qui agradava fer els

deures, que tenia les millors notes de la classe i a qui la mare, que era flequera, havia ensenyat a cuinar.

Tot just començaven a sopar. La mare, Adiba, havia fet cuscús amb dàtils. Mohammed, el pare, els havia estat explicant coses de la feina. Una família siriana junta al voltant de la taula; però llavors una explosió, inesperadament, els va fer caure de la cadira a tots quatre. La bomba, que havia anat a parar damunt l'edifici del costat, va ensorrar tres parets i va deixar el menjador en ruïnes. Els nens van xisclar i el pare va cridar demanant ajuda. L'única que no deia res era la mare, sepultada sota unes pedres. "Era allà, estirada a terra", diu Ahmed, ja no respirava. I quan el fum i la pols es van esvaïr, van veure que li rajava sang del front. En paraules d'Alin, semblava "un riu d'aigua vermella".

"El nostre oncle ens va dir que marxéssim"

Una tieta va rentar el cadàver. Ahmed i el seu pare van enterrar la mare a l'últim →

Nova maqueta Nous opinants Nou format Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltemps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltemps.cat](mailto:subscripcions@eltemps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores

Ahmed, de 12 anys, al taller on li toca treballar. Fa uns mesos el van separar de la seva germana Alin i probablement els seus camins s'han separat per sempre.

→ cementiri que quedava a Alep, situat no gaire lluny de la casa destruïda.

Se'n van anar a viure a casa d'un oncle. Poc després de perdre la seva dona, el pare, Mohammed, també va perdre el negoci. Tot i que al veïnat queia una bomba rere l'altra, ell no volia anar-se'n d'Alep. Alin i Ahmed diuen que maleïa Al-Assad i els soldats del dictador, que havien encerclat mitja ciutat: primer unes setmanes, després durant mesos. De dia veien fum sortint de casa dels seus amics. De nit dormien junts al llit amb el seu pare, i s'hi aferraven cada cop que una explosió feia tremolar les parets.

Va ser un matí calorós de fa un any –diuen els dos nens– que el seu pare va sortir de casa i no va tornar mai més. Volia anar a buscar menjar per a ells: pa de pita, farina i una garrafa d'aigua. L'última botiga que quedava al barri era només a unes quantes cantonades, però als teulats hi havia ple de franc-tiradors espiant, segons els van dir després alguns veïns. Un soldat del règim, afirmen alguns, havia disparat al seu pare a la nuca. D'altres estaven convençuts que havien es-

tat combatents de l'Estat Islàmic. Alin i Ahmed diuen que no van tornar a veure mai més el seu pare.

Encara avui els costa parlar-ne. Quan ho fan, els seus trets suaus se'ls enri-gideixen i tots dos abaixen la mirada. No tenen gaire records dels seus últims dies i setmanes a Alep; només que, en algun moment, potser mesos més tard, van abandonar la ciutat. “El nostre oncle ens va dir que havíem de marxar”, diu Ahmed. “Ell es va quedar”, afegeix Alin, “però nosaltres havíem de des- parèixer”.

Un dels germans del seu pare va fer servir els últims diners que li quedaven per pagar a dos traficants. El primer va treure les criatures de la ciutat amagats al maleter d'un cotxe. El segon els va portar, a ells i a altres sirians, a travessar la frontera a peu. Alin i Ahmed no saben per quin punt dels quilòmetres de filat espinós van entrar en territori turc. Només recorden que la marxa va durar dues nits i dos dies i que gairebé va ploure sense parar.

El primer que van veure del país es- tranger, diu Alin, van ser uns homes amb

armes. Uns soldats els van recollir una vegada passada la frontera: els traficants els havien deixat sols. Els homes parla- ven alt en una llengua que Alin i Ahmed no entendien gens. Com si els volgues- sin tenir apartats de la resta del país, van portar els dos nens a un bosc de la pro- víncia de Hatay, al punt més al sud de Turquia. Va ser allà, al cap d'uns mesos, que els dos germans van ser separats l'un de l'altre. Va ser allà que Ahmed i Alin, sense ni tan sols esperar-s'ho, van agafar camins separats, potser ja per sempre.

Al començament, però, van viure al bosc amb centenars d'altres persones que havien fugit, en un campament sota els arbres, en cabanes fetes de cartró i tendals de plàstic, sense llits ni tampoc menjar. Ahmed diu que l'única electricitat venia d'una bateria d'un tractor desmuntat i l'ai- gua per rentar-se Alin recorda que la tre- ien d'un canal brut. Alin i Ahmed no van veure mai metges ni treballadors soci- als ni ningú més encarregat de cuidar-se d'ells. ●

Traducció d'Arnau Figueras